

Một mai khi sinh mệnh đã đến tận cùng, bạn còn gì hối tiếc? Trong cõi vô minh huyền ảo đó, trái tim tôi bắt đầu nói chuyện: Hôm nay, sinh mệnh đã đến tận cùng, tôi không nên lãng phí một giây phút nào làm những chuyện trái lương tâm, cũng không thể làm những chuyện có lỗi với bản thân mình được nữa...

mot mai khi sinh menh da den tan cung ban con gi hoi tiec

Mark là bạn thân của tôi. Vào thời điểm tôi khó khăn nhất, anh ấy luôn sẵn sàng chìa đôi bàn tay và giúp tôi hết lòng.

Một ngày kia, tôi bất ngờ nhận được tin như sét đánh ngang tai: Mark sắp phải rời khỏi thế gian này... Bác sĩ chẩn đoán anh mắc chứng u não thời kỳ cuối, và nói anh ấy chỉ còn lại chưa đến một tuần. Lúc đó, những ống dẫn đặt trong thân thể anh và chiếc bình treo bên cạnh đều đã bị lấy đi, để lại Mark nằm trên giường chờ đợi “ngọn đèn” của sinh mệnh tắt dần, tắt dần. Bạn bè chúng tôi đều vội vã đến gặp mặt anh lần cuối, còn người thân thì nhìn anh ứa lệ như nói lời từ biệt. Nhưng, một tuần đã qua đi rồi, mà anh vẫn còn hơi thở.

Anh dường như đã ra đi được một lúc rồi lại đột ngột trở về, khiến các nữ y tá ai nấy đều khó hiểu. Rốt cuộc, phép màu nào có thể khiến anh, một bệnh nhân không ăn không uống mà vẫn có thể gắng gượng đến giây phút cuối cùng này?

Đoạn thời gian đó, ngày nào tôi cũng gọi điện về hỏi thăm tình hình của Mark, đến mức đã mấy lần tôi nhờ người nhà Mark để điện thoại ở bên tai anh, để tôi có thể nói với anh một hồi lâu... Vợ anh kể lại rằng, Mark luôn nghe rất chú tâm, chỉ là không nói được lời nào mà thôi.

Y tá tuyên bố trong 24 giờ tới anh sẽ rời khỏi thế gian này, thật vừa khéo là công việc do tôi đảm đương đã được thu xếp ổn thoả. Tôi

phóng như bay đến phi trường và bắt chuyến bay sớm nhất, chỉ để được gặp mặt và nói lời từ biệt với anh.

Vừa đến thành phố San Francisco thì trời đã tối, tôi từ sân bay đáp xe thẳng đến nhà Mark. Mọi người đều đang chờ đợi. Cái thời khắc tôi được gặp lại anh, điều tôi thấy là gương mặt vô cùng thân thiết kia đã gầy đi và biến đổi rất nhiều. Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là, anh đã hoàn toàn mất đi tri giác, vậy mà khi nghe thấy giọng nói của tôi, anh đột nhiên khẽ nói: “Ồ, cuối cùng cậu đã đến rồi!”.

Vợ anh giật mình thốt lên: “Ôi, Chúa ơi! Anh ấy vẫn luôn tỉnh táo, anh ấy vẫn mãi đang đợi anh”.

Tôi khẽ xoa xoa tay, ra ý bảo cô ấy hãy an tĩnh xuống.

“Mark, cậu đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?”, tôi hỏi.

“Đúng vậy”.

“Thế điều gì đã khiến cậu kiên trì đến tận bây giờ?”.

Sau một hồi im lặng, Mark bắt đầu kể về một đoạn trải nghiệm khiến tôi xúc động. “Tôi đã đến nơi đó. Sau khi sự sống kết thúc, điểm đến của mỗi người đều không giống nhau. Tôi đã đi đến một nơi không có ánh nắng, cũng không màn đêm, là nơi mãi mãi giống như ban ngày vậy.

Không có âm thanh, nhưng trong không khí lại phát ra loại âm nhạc nhu hòa giống hồi âm vậy. Ở nơi đó không có mấy người, tôi với họ hai bên giáp mặt không nói chuyện, chỉ nhìn nhau một cái liền không biết đã đến nơi nào. Nơi đó có những bông hoa tuyệt đẹp không giống ở cõi người này, và cũng không một bông hoa nào héo tàn, sinh mệnh ở đó đều là vĩnh hằng.

Trong lòng tôi biết mình chỉ tình cờ lạc đường vào đây, bởi tôi vốn không thuộc về nơi đó. Chính ngay lúc đang chần chừ, tôi nghe thấy một âm thanh: Nơi đến của cậu không phải chốn này. Tôi rất muốn ở

lại, nhưng lại biết là không được, bởi đức hạnh của bản thân không đủ. Tôi bèn quỳ xuống, trong lòng cầu khẩn: Kính thưa Đức Chúa Cha, con đã nhảy ra cõi người, hiện giờ tiến thoái lưỡng nan, cúi xin người hãy chỉ dẫn cho con... Nơi đó không có thời hạn, hết thảy đều là tĩnh lặng bất động, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, tất cả đều nằm trong tay Đấng Tạo Hóa, Ngài đang lắng nghe...”.

Nghe đến đây, bàn tay tôi toát mồ hôi, nếu không phải vì chiếc đồng hồ treo tường ở trước mắt đang lắc lư sang trái rồi sang phải từng chập, từng chập liên hồi, thì tôi đã quên mất cái không gian vật chất thực thực tại tại này. Lúc ấy, tôi thật không biết thân mình đang ở nơi nào nữa.

“Thế về sau thì sao?”, tôi hỏi.

Đôi mắt anh mơ màng xa xăm, và Mark từ tốn nói:

“Trong cõi vô minh huyền ảo đó, trái tim tôi bắt đầu nói chuyện: Hôm nay, sinh mệnh đã đến tận cùng, mọi thứ của tôi nơi thế gian con người đều sắp kết thúc rồi. Con tim nặng nề, gánh chịu biết bao áp lực này sắp được giải thoát rồi, hết thảy mọi việc trước đây mà tôi cho là tà trời cũng đều không quan trọng nữa. Thời gian cũng không còn trói buộc tôi nữa, trong lựa chọn chân thật và giả dối không còn phải chịu sự trách cứ của lương tâm nữa.

Giờ đây tôi cũng nên nói câu từ tận đáy lòng mình rồi. Một đời này của tôi, thật sự là sống không được tự tại lắm! Mỗi sáng sớm thức dậy, khoác trên mình bộ y phục thì lại là một con người khác, mở miệng nói chuyện ngay đến cả bản thân mình cũng đều cảm thấy thật là giả tạo, những lúc rửa mặt cạo râu đều luôn nhìn thấy bộ mặt đó. Buổi tối sau khi về đến nhà, tôi thật giống như một gã hề trút bỏ mọi hóa trang.

Trên người tôi có buộc rất nhiều sợi dây bị người khác nắm chặt trong tay, bất cứ ai hễ kéo một cái, tôi sẽ bị lôi đến mức không biết phải đi

đâu. Thật đúng là khổ mà! Làm người mà không hiểu rõ được bản thân. Giờ đây, khi sự sống đã đến giây phút cuối cùng tôi mới chợt nhận ra, thì ra sinh mệnh này là thuộc về bản thân tôi, là do tôi làm chủ, là do tôi chi phối. Tôi không nên lãng phí một giây một phút nào làm những chuyện trái với lương tâm của mình, không cần phải tiêu tốn bất kỳ sức lực nào đi làm những chuyện có lỗi với bản thân mình nữa...

Hôm nay tôi đem những lời trong lòng này nói lại với cậu. Tôi biết cậu luôn tin vào Phật Pháp, vào tu luyện, còn tôi tuy tôn trọng sự lựa chọn của cậu, nhưng lại không tin rằng đó thật sự tồn tại. Sau khi tôi đến nơi đó rồi, tôi mới hiểu vì sao cậu lại khuyên tôi hãy sống có tín tâm. Giờ phút của tôi đã cận kề, chỉ xin cậu đừng quên rằng, nếu có một ngày cậu nhìn thấy có con bướm xinh đẹp lượn quanh trên đầu, thì con bướm ấy rất có thể chính là tôi đấy...".

Và sau đó, anh ấy đã đi, ra đi trong yên bình.

Tôi chăm chú nhìn Mark một hồi lâu, nghĩ về kiếp sống ngắn ngủi của con người, thật đúng là vô thường vậy.

Bài viết: "Một mai khi sinh mệnh đã đến tận cùng, bạn còn gì hối tiếc?"

Vũ Dương/ Vườn hoa Phật giáo